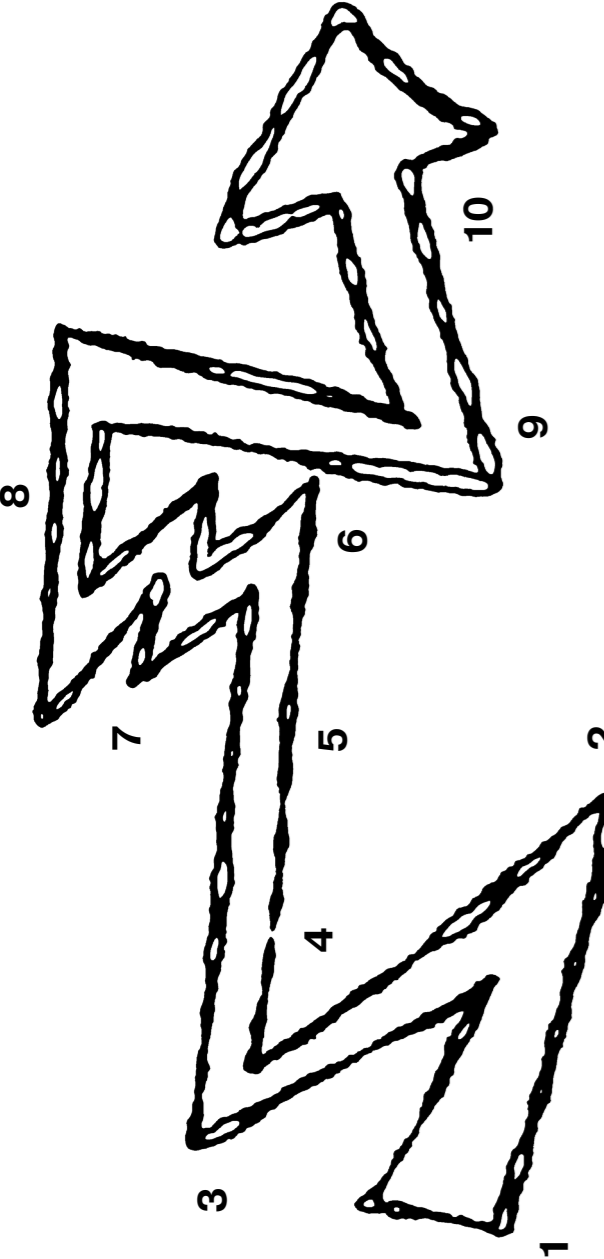

Figura satèl·lit

R i t a S a l i a
Curadoria Espai
Margot Raccoon
Cuevas Projects

Tots els cossos pateixen la força de la gravetat i les tensions entres les diferents masses que els envolten. Tot i que la imatge d'un satèl·lit pot semblar expansiva, aquest també conté i és contingut, generant un camp de forces que sostenen i són sostingudes, com els cossos de la Rita, tan distants com presents. El que podem entendre per espai exterior és traslladat a la pintura i a l'espai que ocupen els cossos entre ells, fent perceptible els canvis de pes, els jocs de tensions i la incomoditat cap a la figura humana i la seva -i també la nostra- relació amb l'espai.

Quina mena d'imatges són les que queden amagades al fons, de quina manera són les que se sostenen a la superfície? La diferència entre els diversos cossos orbitants crea un sistema de forces que tant les individualitza com les relaciona en un mapa cosmològic comú, però lliure. L'espai expositiu és una cartografia de la qual no tenim les coordenades, ni els noms dels astres, només la relació d'imatges, gestos i emocions. No veurem totes les cares del satèl·lit, només el pes indefinit de la tensió, l'atracció i la repulsió entre elles. Figura fons.

Espais

1. ALMACÉN BAHÍA
Rbla. Marina, 456 4t

2. Sala Zowie
Passatge de Can Pol·lific 13

3. La Veloz
C. de la Riera dels Frares, 23

4. La Infinita
Av. Carrilet 237, Planta 3

5. El Pumarejo
Av. de Carrilet, 187

6. FASE
Av. Carrilet, 183

7. Plaça Sant Jordi

8. TPK
av. Josep Tarradellas i Joan, 44

9. Edifici Freixas (espai Plaudite)
C. de la Glòria, 7.

10. Raccoon Projects
C. de Salvador, 22

Jaleos y Manduca. Las moscas no van al mármol

Victor Jaenada • Pere Llobera
Enric Casasses • Josep Maynou
A n a B r e n e s
Curadoria i organització Espai
Victor Jaenada **Plaça de Sant Jordi**
Pere Llobera Punt de trobada: Església Santa
Zaida Trallero Eulàlia de Provençana

Participen
Moskamot de Santa Eulàlia
Marc Sempere • Nele Feys

Va haver-hi un temps que Santa Eulàlia era conegut com el «barri de les mosques». Aquest malnom se li atribuïa per la quantitat de famílies que es dedicaven a la recollida d'escombraries de tota Barcelona, que després triaven als *sitials* (patís) de les cases i venien per ser reutilitzats per a diferents usos (adobs, vidre, draps...). Quan arribava l'estiu, els carrers s'omplien de mosques. Amb els anys, els escombriaires van desaparèixer i amb ells gairebé totes les mosques. Totes, menys una. El Moskamot, un element del bestiar festiu de la ciutat, és la representació d'aquesta història, la d'un barri que per la proximitat a la ciutat comtal rebia tot allò que aquesta no volia, però que a força de reivindicacions veïnals ha contribuït a que aquest territori hagi aconseguit un estatus de ciutat.

Jaleos y Manduca vol ser un acte de reconeixement d'aquesta memòria, d'una ciutat que acull un cop més allò que Barcelona no vol: un sector artístic que es desplaça per l'abús de l'habitatge. Som conscients que la nostra presència (artistes, comissaris/es, dissenyadors/es, productors/es...) porta el fantasma de la gentrificació a la ciutat. Per aquesta raó, cerquem un moment de consciència col·lectiva del lloc, dels altres i de nosaltres. A través d'un dinar popular, seguit d'actes celebratius, volem fer comunitat unint festa popular, *cante* flamenc i pràctica contemporània.

@zaidatrallo @perellobera @victorjaenada

9NOVES

S o c i e d a d o
Curadoria Espai
Carolina Olivares **Exterior**
tots els espais

Hi ha un nou objecte al carrer que costa d'identificar. Podria servir per anunciar alguna cosa, però no diu res clar. Més aviat sembla que pugui ser una peça que falta a algun edifici del voltant. Una veïna ha fet una foto i me l'ha enviada; davant de casa seva també hi ha alguna cosa similar. En veure-ho m'adono que podria estar en diferents punts de la ciutat i que aquell objecte que em sorprèn també em resulta familiar.

Una amalgama de materials novíssims a estrenar que ocupen la plaça d'un cotxe. Un sandvitx que rellueix. És com una mostra flotant, apartada, que contrasta amb el maó de l'edifici industrial que té al davant. Algú ho vindrà a buscar? Després de tres dies han desaparegut. Em pregunto si tornaran.

9 permisos per a 9 places d'aparcament per a 9 nous materials situats davant de cada edifici que participa al CREA 2023. Una repetició formal que crea un conjunt entre els espais i fa singular la plaça que ocupa a partir d'elements que no alteren el funcionament habitual de la ciutat.

Els sandvitxos són mostres d'una superfície hipotètica creada a base de capes de diferents materials industrials. Escumes, aïllants, perfils, silicones, aglomerats, cautxú, guix, fusta. Materials sense cap valor

Dissabte

9NOVES
Sociedad 0
intervencions itinerants a tots els espais

Las moscas no van al mármol.
Jaleos y Manduca
Plaça de Sant Jordi 12-17h

Turbina
Joan Bennàssar, ALMACÉN BAHÍA
11-13h + 17-20h

Perímetre de seguretat
Isabel Servera
FASE 11-13h + 17-20h

Figura satèl·lit
Rita Sala
Raccoon Projects
11-13h + 17-20h

MSP1
Marc Sparfel
TPK 11-13h + 17-20h

Passenger Tales.
Cicatrïces
Núria Prieto
Edifici Freixas 11-13h + 17-20h

AHORA MÁS QUE NUNCA.
Diarios íntimos 80%BAUL
Raúl Páez
El Pumarejo 20:30h

que adopten el que nosaltres els hi vulguem donar. A molt petita escala, els sandvitxos s'introdueixen en el diàleg vigent entre les dues tipologies d'arquitectures principals en els barris on es troben: els nous blocs prefabricats d'habitatge o oficines i els antics edificis industrials.
@sociedad0 @lainfinalh

Oficina de territorios perdidos y encontrados

Renata Gelossi • Mathias Klenner
Curadoria Espai
Lolo & Sosaku **La Veloz**
La Infinita

Vinculant les pràctiques provinents de la poesia, la performance, l'arquitectura i l'art sonor, construeixen un espai de recerca que a través de la deriva urbana i l'escolta profunda, proposen narratives que reflexionen i especulen, sobre els processos de destrucció i seducció que reproduceix l'arquitectura. La seva cerca creua el camp de l'ecologia, entesa com l'estudi de les relacions entre éssers, fenòmens i entorn, amb l'arqueologia, entesa com a procés estètic de la percepció de la ruïna o empremta que deixa el temps, i la ficció, com a eina narrativa per a construir relats crítics.

Pel festival CREA 2023 proposen una performance sonora multicanal dins de l'antiga fàbrica de La Veloz, a partir de la instal·lació *De la Tierra* de Lolo & Sosaku. La peça sonora utilitzarà tant l'acústica ressonant del lloc com els sons que conté l'arquitectura, les escultures en moviment i l'aigua de l'obra. Utilitzant diversos tipus de microfonia captaran les atmosferes existents i les vibracions de les estructures materials de l'espai, creant una peça que aixequi tant els fenòmens com l'entorn del lloc i la memòria. En paral·lel, utilitzant text i veu, es generarà una altra capa superposada de significats per narrar una altra història ficcionada, sobre la fàbrica, els objectes i les entitats que l'habiten. Tot això, realitzat amb un sistema d'espacialització sonora on el públic rebrà fragments que sorgiran des de diferents temporalitats associades al lloc, mentre els intèrprets es difuminen entre l'arquitectura i les seves resonàncies.
@mathiasklenner @renagelosi @loloysosaku @ladytocopilla

Rise Above

Lydia Lunch • Ian White
Curadoria Espai
Carolina Olivares **Sala Zowie**

Rise Above combina la dinàmica histriònica de la paraula parlada de Lydia Lunch, un dels gèneres intèrprets més polèmics, amb la improvisació i virtuosisme sensacional d'Ian White per crear una vetllada poètica i musical, tan íntima com provocativa.

Lydia Lunch és apassionada, confrontadora i atrevida. Ja sigui atacant el patriarcat i la seva guerra pornogràfica, transformant lo sexual en polític o xiuxieujant una cançó d'amor a aquellxs amb el cor trencar, la seva energia ferotge i foc inapagable donen testimoni de la seva naturalesa guerrera. Reina de la No Wave, musa del Cinema de la Transgressió, escriptora, música, poeta, artista de la paraula parlada i fotogràfa.

També ha estrenat nombrosos projectes musicals, ha estat de gira durant dècades, ha publicat desenes d'articles, mitja dotzena de llibres i simplement es nega a callar. Col·labora en diversos mitjans i continua llançant música nova així com reeditant

Diumenge

9NOVES
Sociedad 0,
intervencions itinerants a tots els espais

Turbina
Joan Bennàssar, ALMACÉN BAHÍA
12-15h + 17-19h

Perímetre de seguretat
Isabel Servera
FASE 12-15h + 17-19h

Figura satèl·lit
Rita Sala
Raccoon Projects
12-15h + 17-19h

MSP1
Marc Sparfel
TPK 12-15h + 17-19h

Passenger Tales.
Cicatrïces
Núria Prieto
Edifici Freixas 12-15h + 17-19h

Oficina de territorios perdidos y encontrados
Renata Gelossi i Mathias Klenner
La Veloz 16-17h

Rise above
Lydia Lunch
Sala Zowie
20h

material clàssic del seu ampli catàleg d'obres escrites i musicals. Des del 2019 presenta The Lydian Spin, un podcast setmanal que presenta músics, artistes, escriptors i cineastes en conversa. Les seves dècades de carrera són el tema de The War is Never Over, un documental de Beth B estrenat el 2021.

El mestre percussionista Ian White de *Gallon Drunk* i *Big Sexy Noise* ofereix un teló de fons impressionant: propulsius i seductors ritmes extrets del seu darrer llançament en solitari *BLYTHE*, creat una plataforma única per a la prosa i la poesia improvisada de Lunch.
@lydia.lunch.official @lainfinalh

AHORA MÁS QUE NUNCA. Diarios íntimos 80%BAUL

R a ú l P á e z
Curadoria Espai
Núria Gómez Gabriel **El Pumarejo**
Participen
Pilar Gost • Manuel Gómez
Stefano Statti

Algú va dir que en cada sensació que desperta al món descansen totes les condicions de la seva possibilitat. Que seria una altra forma de dir que, cada vegada que la realitat es pronuncia en un cos, mai ho fa en solitud. Fins i tot, en el despertar de la vida inerta dels objectes en els quals ens recolzem, el present actua sota la força de la seva totalitat.

AHORA MÁS QUE NUNCA
Construye tus deseos
Elige bien tus besos

Un musical sobre la vida en els barris i els extraradis de les ciutats creat a partir dels diaris íntims de l'artista Raúl Páez (1995, L'Hospitalet). La seva dramàturgia ens parla de com els estats d'ànim del barri afecten la nostra manera de veure el món i d'actuar, però les veus de l'artista no acaben d'entendre per què socialment es considera que les formes anímiques només contenen l'experiència d'una individualitat, quan en realitat, són un cúmul articulat d'històries.

Tot diari íntim és la mescla perfecta entre narració, desig, ficció, confessió i anhel. Un teixit hipotètic d'estats d'ànim i realitats psicològiques que ressonen entre si, multiplicant-se submergides en la seva escenografia. En aquesta escena, un grup d'objectes que poden ser pensats com una manifestació sobre la densitat anímica que travessa el present, és a dir, tot això que està entre tu i jo.

80%BAUL ha desenvolupat el seu propi llenguatge musical encavalcant *Electronic Body Music (EBM)*, *postpunk*, *new wave*, *synth pop*, *italo* o *new beat*.
@amqn_records @nurria_gomez_gabriel @elpumarejo @ritasalatreig @raccoonprojects

Turbina

J o a n B e n n à s s a r
Curadoria
Dràcul·la

Espai
ALMACÉN
BAHIA

Turbina és un exercici d'alteració cíclica a través d'uns materials que formen en conjunt una cadena d'al·lucinacions escultòriques i filmiques. La intervenció es desplega a través de l'escultura i el vídeo, coordinada a partir de la investigació i la relació d'aquests elements amb l'espai expositiu. Aquests diferents elements es proposen formar una cadena de reacció, on els esdeveniments es van condicionant els uns als altres, creant uns recorreguts narratius oberts de lectura, alimentant així el mateix procés de producció escultòrica i filmica.

El primer moment del projecte es desplega a partir de la reconstrucció d'una turbina o equip de pressió utilitzada a Mallorca per la companyia anglesa Mallorca Land Company per la dessecació de la zona humida de s'Albufera. Ara convertida en un prototip d'arquitectura modular es va fer servir com a embarcació i cambra de ressonància per amplificar el so d'un ocell anomenat bitó comú.

Finalment, *Somni com un planeta orbitant el cervell* és el títol de la publicació fanzin que es presenta a l'espai expositiu i que actua com a guia o guió d'orientació per explorar els jocs de relacions entre els diferents materials desplegats a l'espai.

Turbina com a màquina que converteix el fet de transcórrer d'un procés fluid (vent, aigua, persones) en algun tipus d'energia.

@joan_bennassar@dracul.la@monicaplanes@palacinalex@sociedad0@huaqiaan @cristina_spinelli @martinlavaneras @margootttc

Perímetre de seguretat

I s a b e l S e r v e r a
Curadoria
Pilar Cruz

Espai
FASE

Isabel Servera (Mallorca, 1986) crea diàlegs entre pintura, artesanía i art, a partir de processos artístics de repetició, acumulació i rutines. En aquests processos hi tenen un paper crucial les artesanies i la seva relació amb el concepte de treball, amb el seu procés corporal, i amb la transmissió d'aquests sabers, qüestionant les idees que normalment flueixen entorn aquestes relacions.

El punt de partida d'aquest projecte és la seva investigació sobre els elements plàstics de senyalització per conformar un perímetre de seguretat a les obres públiques. Són cintes o malles que formen un teixit que assenyala i impedeix el pas, però també protegeix a l'obra del vianant, i viceversa.

Entenent els tallers d'artista de l'Hospitalet com comunitats, Isabel proposa acotar l'espai de FASE que dona accés als tallers, amb elements trenats a base de tècniques recuperades de vells oficis. El cos, tant de la comunitat d'espectadors com de la comunitat usuària de FASE, ha de travessar performativament aquests elements, fent-se conscient de l'encreuament entre dues esferes: la més pública i la més íntima.

Tanmateix, alhora que acota ambdues esferes, en lloc d'impedir l'accés –com en les obres públiques– aquests elements donen la benvinguda al trànsit d'aquell espectador a l'esfera interna de cura i protecció que està present a la comunitat d'artistes de FASE. Contràriament a la immanència a l'exclusió en les comunitats de la que ens advertia Jean Luc Nancy, aquí es tracta de crear un portal entre dos mons porós i acollidor.

@isaservera @pilarcruz_billijeansme @fase.xy

MSP1

M a r c S p a r f e l
Curadoria
Jordi Garrido

Espai
TPK

MSP1 és la primera exposició de Marc Sparfel a l'Hospitalet, ciutat on fa més de deu anys que està establert. Sparfel va començar el seu procés creatiu construint màscares, animals i éssers mitològics a partir de mobles vells i restes de fusta usada.

Amb el temps, l'artista ha depurat el seu llenguatge progressivament a través del contacte directe amb la matèria. Les seves obres van transitar vers construccions més sintètiques, més properes a l'abstracció. Rere cada obra d'Sparfel hi ha una idea germinal la forma final de la qual es compon a través del mateix procés de creació. En altres paraules, les escultures prenen forma a mesura que creixen, literalment i metafòrica, endinsant-se en els senders l'orgànic, l'intuïtiu i la improvisació. Aquest procediment dota les seves construccions d'una presència que a voltes evoca l'animalitat de treballs anteriors. Aquesta presència afavoreix el diàleg entre obres i convida l'espectador a incorporar-s'hi en igualtat de condicions.

MSP1 proposa una mirada sobre l'última línia de treball de Marc Sparfel. Aquest projecte és una oportunitat de presentar una obra mostrada nacionalment i internacional, però no en l'àmbit local. La seva escultura no s'ha mostrat mai tan a prop de l'ecosistema en què l'artista ha desenvolupat el seu llenguatge visual: al centre TPK d'Art i Pensament Contemporani, a uns pocs carrers del seu atelier a l'Edifici Freixas.

@marcsparfel @jordigarri91 @tpkartipensamentcontemporani

Passenger Tales. Cicatrices

N u r i a P r i e t o
Curadoria
Tamara Janowski

Espai
Edifici Freixas

Participen
Melina Flaviana • Diana Bedoya
Elisa • Elen Arevalo
Chantail • Ana

Passenger Tales Cicatrices, reflexiona sobre la superfície, sobre la pell que alberga la incisió estretament vinculada a la vulnerabilitat. Ferides que muten a cicatrius dipositàries d'una història individual i col·lectiva.

La naturalesa de les cicatrius, són fissures, esquincos que esdevenen memòria, al·ludeixen al passat, present i futur, especulen sobre dolor, absències, abusos i violències. Abasten múltiples imaginaris i no només es mostren com una empremta en un cos, sinó també a l'espai, a la societat, a nosaltres.

Però les cicatrius no mostren només ruptures, també revelen vores i costures. És aquí on les participants de *Passenger Tales* han trobat noves possibilitats de començaments. A l'acte del tall o la ruptura, segueix l'acte de la "puntada" que es posa al servei de la reparació, la sanació i la creació per transformar un inici on ens trobem totes.

@tpkartipensamentcontemporani @passengertales_ @plauditeteatre @nuriaprieto_photographer @tamarq2 @mediacionartistica.apmart @melina_flaviana @palantemujeres @elenarevalo @annachantalgeorgeanguiano

Sabrina Atanasiu
Assistent de comunicació

Aitana Vélez
Comunicació i difusió

Roman Cadafalch
Video

Roberto Ruiz
Fotografia

Oriol Cabarrocas
Imatge i disseny gràfic

Maria Pleguezuelos
Coordinació tècnica i assistent de producció

CO producciones
Direcció de producció artística

Albert Mercadé
Direcció artística

EI CREA L'H 2023 Festival d'art i creació contemporània CREA L'H

és una edició transitiva i transformadora. Amb impulsos i afectes.

Les arts vives i eclèctiques. Amb vàlvules, turbines i mosques.

Ciberpunk, spokenword i metaescultura.

Al·lucinacions filmiques i fotografia empoderada.

Els col·lectius acullen, els artistes generen, els crítics narren.

Els públics fluctuen i el coneixement sensible transita.
QUATRE I CINC
DE NOVEMBRE

FESTIVAL D'ART I CREACIÓ
CONTEMPORÀNIA

La cultura neix des de la sinergia i el territori.

Arts generades i produïd

